

11. ДАН ПСКОВ – САНКТ ПЕТЕРСБУРГ – БЕОГРАД

Енглески песник Елиот рекао је да „само они који ће ризиковати да оду предалеко могу да открију колико далеко може да се оде.“ Пре једанаест дана узлетели смо према једном од највећих и најлепших северних градова, а од њега смо се кретали у свим правцима, осетили живот на обали финског залива и били на границама различитих држава. Оно што је најлепше обично се чува за крај – „Руска Света гора.“ Тако је и нас пут довео до једног од најлепших светских манастира, Псковско-печорске лавре, скривеног у дубокој ували на самој граници са Естонијом. Дочекује нас игуман манастира, по образовању географ-биолог, који нас води у обилазак читавог комплекса како бисмо са свих страна сагледали лепоте велелепне и несвакидашње светиње. Светло плаве куполе са златно жути детаљима, посматране кроз крошње јабука и другог воћа, делују бајковито. Како би утисак био комплетан, ту су и веверице које се скривају у стаблима дрвећа. Уживајући у зеленилу траве, сунцем обасјаним куполама и степеницама на којима може да се пронађе понека шишарка, заједно са старешином манастира долазимо до врата која воде у пећину манастира. Пећине су у древна времена насељавали монаси а већ дуго су место вечног мира за преко 7000 упокојених. Након сат времена проведених на температури од 9°C, у мрачним пећинским ходницима, поново излазимо на површину и уживамо у погледу на цветно двориште манастира. Убрзо сунчано и топло време замењује пљусак, а ми одлазимо у просторију манастира како бисмо направили паузу за ручак. Овим активностима се наша овогодишња посета географски далекој, а нама блиској Русији завршава.

Обогаћени новим искуством, очарани градовима и у њима задивљујућим црквама, уз размену утисака, упућујемо се према аеродрому Пулково у Санкт Петербургу. Након пет сати вожње стижемо на аеродром и још једном посматрамо „град музеја“ из птичје перспективе. У касним ноћним сатима стижемо у Београд.

***

„Свакоме би требало одредити да путује, с времена на време. Чак и више: да никада не застане дуже него што је неопходно. Човек није дрво и везаност је његова несрећа, одузима му храброст, умањује сигурност. Везујући се за једно место, човек прихвата све услове, чак и неповољне и сам себе плаши неизвесношћу која га чека. Промена му личи на напуштање, на губитак уложеног, неко други ће запосети његов освојени простор и он ће почињати изнова. Укопавање је прави почетак старења јер је човек млад све док се не боји да започиње. Остајући, човек трпи или напада. Одлазећи, чува слободу, спреман је да промени место и наметнуте услове.“

М. Селимовић

